

for Anslaaelsen af de Giendommers Verdi, hvori Kapitalerne skulle anbringes, og idet jeg er forvisset om, at den nuværende høitærede Indenrigsminister ligesom ogsaa fremtidige Indenrigsministere ville vide at give saadanne Regler, kan jeg ikke have Noget imod at stemme for Vædringsforslaget Nr. 8. — Med Hensyn til hvad der blev anført af den ærede Ordfører til Forsvar for Vædringsforslaget Nr. 6, tillader jeg mig at mene og skal indskrænke mig til at udtale, at der formentlig er Sparekasser og det vistnok ikke saa, om hvilke det ikke kan siges, at Kapitalerne ikke kunde være at udbetale, før efter adskillige Maaneders Forløb. Jeg tror, at der er flere, der have en langt kortere Opsigelsestid.

Indenrigsministeren (Skeel): Den ærede Ordfører begyndte sit Foredrag med en Henvendelse til mig, der gik ud paa, at der paa de allerfleste Punkter var fuld Overensstemmelse mellem Indenrigsministeren og Udvalget, og at det nærmest var et enkelt Punkt, hvor der fandt nogen Uoverensstemmelse i Opfattelsen Sted, en Uoverensstemmelse, der ikke var af anden Betydning, end at Ministeren ogsaa der syntes at kunne være tilbøjelig til, naar ikke Andet kunde være, at modtage Vædringsforslaget uforandret. Det er forsaavidt rigtigt, at jeg er gaaet ud fra den Forudsætning, at Vædringsforslaget i ethvert Tilfælde senere vil modtage en efter min Mening aldeles nødvendig Redaktionsforandring. Jeg vil udtryffeligt fremhæve, at jeg har saamange Betænkkeligheder eller saa vægtige Betænkkeligheder ved Forslaget i den Form, hvori det nu foreligger, at jeg anser det for overordentlig ønskeligt, at det i ethvert Tilfælde undergaar nogen Forandring, inden Loven kommer til at foreligge til 3die Behandling. Dette er ogsaa stillet i Udsigt fra den ærede Ordførers Side derved, at han har tilfagt at ville foranledige, at Sagen i Udvalget blev tagen under fornyet omhyggelig Overveielse. Den ærede Ordførers Udtalelse om min Opfattelse paa det nævnte Punkt var ikke fuldkommen korrekt. Den ærede Ordfører mente, at jeg havde sagt, at naar Øvrigheden havde den Myndighed at meddele Stadfæstelse paa Vedtægterne, maatte ogsaa deraf følge, at den vilkaarlig kunde tage den tilbage, naar den fandt, at det var nødvendigt. Det siger til en Ytring af mig, der, forsaavidt jeg veed eller tror, ikke løb faaledes. Jeg har sagt, at naar det er en Betingelse for Opnaaelsen af de Begunstigelser, som i Almindelighed meddeles Sparekasserne, at Sparekasserne erhverve Stadfæstelse paa deres Vedtægter, saa følger deraf, at Ministeren i god Overensstemmelse dermed maa kunne tage Begunstigelserne tilbage derved, at Stadfæstelsen tages tilbage, naar Vedtægterne og Lovens Regel ikke opfyldes. Det er det, jeg tror, jeg har sagt, om ikke med de samme Ord, og jeg tror ogsaa, at det vil fremgaa af

Tidenden, at det var Meningen af mine Ord. Jeg ser ikke Faren ved en saadan Bestemmelse saa overhængende, som den ærede Ordfører gjør, og jeg tror ikke, at den vil lede til voldsomme eller stærke Skridt mod Sparekassebestyrelserne. Jeg er meget villig til at modtage en Bestemmelse i Lovforslaget om, at der skal gives den paagældende Bestyrelse en eller flere Advarslers, inden man strider til det sidste Middel, og jeg er overbevist om, at det i Reglen maa blive Tilfældet, at saadanne Advarslers ville have den Virkning, at Bestyrelsen retter sig efter den givne Advarsel, og at det sidste Middel saa godt som aldrig vil blive bragt til Udførelse; men skulde det ske, tror jeg, man maa være overbevist om, at der maa foreligge meget eklatante Overtrædelser, og at Administrationen aldrig uden tvingende Nødvendighed vil skride til en Handling, der kan have saa vidtgaaende Følger som at standse Sparekassens Virksomhed. Jeg tror aldrig, der kan være stor Fare for, at Saadant vil ske, inden naar der er den allerførste og mest paatrængende Nødvendighed derfor. Jeg deler nemlig den ærede Ordførers Anskuelse, at det vil kunne blive undergivet Domstolens Paakjendelse, om der i et saadant Tilfælde foreligger en Overtrædelse af Øvrighedsmyndighedens Grændse eller ikke. Jeg er meget mere tilbøjelig til at tro, at Øvrigheden under saadanne Omstændigheder vilde være i allerhøjeste Grad forsigtig og maaſke ikke fratage en Sparekasse Vedtægten, selv hvor der var mærkelig Grund til at gjøre det. Henset til den store Forvirring, som kunde fremkomme i de økonomiske Forhold paa den vedkommende Egn, og henset til det Ansvar, som Øvrigheden vil paadrage sig, mener jeg, at der ikke er Grund til at antage, at man paa en mindre vel overveiet Maade vil anvende dette Skridt. Det er de Betragtninger, der have gjort, at jeg endnu maa anse Lovforslagets Bestemmelser for at være de simpleste og hensigtsmæssigste, og jeg tror i visse Henseender tillige de lempeligste, de i deres Udførelse mindst forstyrrende. Det, som det ærede Udvalg henviser til, nemlig en Fjernelse af den bestaaende Bestyrelse, tror jeg er et Skridt af langt større Betydning for en Sparekasse end det at faae en Advarsel. Det første Skridt, som levnes Administrationen eller Ministeriet, lige overfor en Sparekasse, der ikke holder sig Vedtægterne eller Loven efterrettelig, er det at fjerne Bestyrelsen. Men et saadant Skridt er af en saadan Betydning, at jeg allerede tror, at det vil kunne have den væsentligste Indflydelse paa Sparekassens Vilkaar. En Sparekasse, hvis Bestyrelse er fjernet, og hvor der er en af Regjeringen indsat Bestyrelse, vil være temmelig uheldig stillet og vil være betydelig rokket, hvormod en Advarsel fra Regjeringens Side, som ikke kommer til Offentlighedens Rundskab, er et Skridt af en langt lempeligere Natur, som i de fleste Tilfælde vil være tilstrækkelig. Mine Betænklig-